

ניצולים: אמא דובה, אחות רישה, זאב בלגלי אחרי השיחרור
Survivors: Doba (mother), Risza (sister) and Zeew Balglej after liberation

אני, רות מלצמן, לשעבר רישה בַּלְגֵּלִי (BALGLEJ), נולדתי בביאליסטוק Bialystok ברח' סוסנוֹבָה 8 (Sosnowa) כשפרצה המלחמה בשנת 1941 הייתי ילדה בת 9. לפני כן אושפזתי בבית החולים לעבור ניתוח אפנדציט. גילחו אותי וחתכו את שיער הראש היפה שהיה לי. אבא ואמא הגיעו לבית החולים, הביאו לי בגדים והוציאו אותי משם הביתה. היו יריות ופצצות ובקשוי הגענו הביתה. הימים היו ימי פחד ואימה. אחי, **זאב**, היה במחנה קיץ לילדים בדרוסקניק Druskieniki שבליטא ולא ידענו עליו דבר.

בשבת ה-12 ביולי 1941 נחטפו 5000 יהודים והובאו לפטרשה Pietrasze. אבי ודודי, שהגיע מהעיירה ישינובקה Jasionowka היו בתוכם. השבת הזאת נקראת בפינו ה"שבת השחורה". נשאיתי אני ואמא לבדנו. הגרמנים תבעו מן היהודנראט להביא כסף וזהב כביכול כדי להציל או לשחרר אותם.

אז קיבלנו פקודה לעבור לגטו ואמא מצאה פינה אצל ידידים ברח' קופיצקה. פעם שכחתי לענוד את הטלאי הצהוב וגרמני שוטר ראה אותי ושאל איפה הטלאי. עניתי לו ששכחתי. הוא דרך את הרובה ואנשים שעמדו מסביב חששו לחיי. ברגע האחרון ריחם עלי, סטר לי כמה סטירות ואיים עלי שאם עוד הפעם זה יקרה לי – יירה בי.

החיים בגטו היו מלאי פחדים והתנהלו בצפיפות איומה. אפשר היה להשיג רשיון לעבור מהעיר ביאליסטוק לישובים בסביבה. אמא השיגה רשיון להגיע לישנובקה, שם הייתה המשפחה הקרובה. היינו שם פרק זמן עד שגם שם נשקפה סכנה לחיינו.

הדוד **מרדכי פרמן** השיג אצל המכרים הפולנים 2 מקומות מקלט (ברפת) – באחד מהם הוא ואחותו ובשני אני ואמא. היה בינינו סימן לפיו ידענו אם אנחנו חיים או לא: בין החריצים שמנו שעורה – וזה היה אות שאנחנו חיים. הסכנה הייתה גדולה והפחד נורא. הכנתי פתח בין אבני היסוד של הרפת ומשם יכולנו לברוח בעת צרה. ביקשנו מבעל הבית שיאפשר לנו להצטרף לפרטיזנים, כשאך יגיעו לכפר. הוא סרב.

כך עברו עלינו 19 חודשים של מסתור, של פחד וסכנות. לא פעם נאלצנו לעזוב את הרפת דרך פתח המילוט והתחבאנו בשדות החיטה עד הערב. היינו צמאים וביקשנו קצת מים מאישה אחת שעברה מהשדות. היא הביאה לנו קנקן עם לבן. אמא הייתה מבולבלת ואני הכרתי את נביחות הכלבים ולפיהם מצאתי את הרפת וחזרנו אליה. כשהרוסים שחררו את האיזור חזרנו לכפר לישנובקה ומשם לביאליסטוק.

כל אותו זמן לא ידענו על גורלו של אחי, **זאב**, עד שיהודי מישנובקה קיבל הודעה שהוא מחפש את משפחתו וחוקר מי ניצל. הוא הודיע לאמא, הביא את המכתב וידענו שהוא בחיים. אמא התקשרה עם עורך דין שיכין תעודה שמצבה הבריאותי רע וישחררו אותו לבוא לראות אותם. הצבא קיבל את המכתב, נתנו לו חופש והוא הגיע לביאליסטוק ושם נפגשנו.

Doba Balgjel - Mother with Risza Balglej - sister - after the war , Bialystok, Kupiecka st. 1946 .
אמא: בלגלי דובה עם אחות, בלגלי רישה, ביאליסטוק, רח' קופיצקה אחרי המלחמה, 1946.